

2012 B 246

Rozengeur voor oma Roos

Auteur: Cobi Pengel

Illustraties: Albert Roessingh

BIBLIOTHEEK KITLV

0386 9623

Rozengeur voor oma Roos

12161
K.I.T.L.V LEIDEN
17-1-12

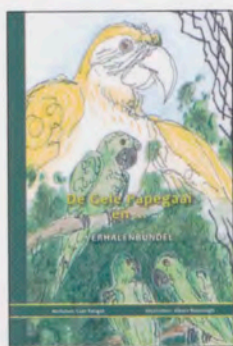
Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Druk: Drukkerij Leo Victor N.V.
Uitgave: Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname © Paramaribo 2011
ISBN: 978 99914 56 08 9

Cobi Pengel werd geboren in Nederland, waar zij de eerste twintig jaar van haar leven doorbracht. De jaren daarna -en dat zijn er inmiddels meer dan vijftig- zijn haar Surinaamse jaren. Zij behaalde op latere leeftijd in Suriname haar onderwijsbevoegdheid, studeerde Nederlands aan het I.O.L. en gaf een aantal jaren les aan het Albert Cameron Instituut.

Reeds in haar vroege jeugd ontdekte zij hoeveel plezier lezen kan schenken en haar liefde voor boeken heeft zij dan ook nooit meer losgelaten.

Het lezen leidde tenslotte tot het verlangen om zelf te gaan schrijven. Dit leverde opnieuw een ontdekking op, namelijk dat zelf schrijven even plezierig kan zijn als het lezen van wat anderen geschreven hebben. Wat aanvankelijk niet meer dan een hobby was, werd een serieuze en creatieve bezigheid. Het resultaat hiervan is de uitgave van haar inmiddels derde kinderboek: 'Rozengeur voor oma Roos'.

Eerder verschenen:

De Gele Papegaai en... (Verhalenbundel)

Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Uitgave: Stichting Projekten (PCOS) © Paramaribo 2009
ISBN: 978 99914 56 00 3

De grote en de kleine hengelaar (Verhalenbundel)

Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Uitgave: Stichting Projekten (PCOS) © Paramaribo 2010
ISBN: 978 999 704 50

Inhoudsopgave

1. Op vakantie naar de Raleighvallen blz. 7
2. De groenkoppige watergeesten blz. 9
3. De geheimzinnige stem blz. 12
4. Naar een wonderlijke wereld blz. 14
5. Twee dode vogels, een klein meisje
en een zielig hondje blz. 17
6. De stondoifi in De Lichtboom blz. 20
7. Het Magische Meer en De Hoge Berg blz. 23
8. De kleurig geklede vrouw blz. 25
9. Yandakondre blz. 27
10. Opa Ramons tuin blz. 30
11. De terugtocht blz. 32
12. De geur van opa Ramons rozen blz. 34

De eerste aflevering van de reeks is een prachtig voorbeeld van de manier waarop de auteur de wereld van de...

In de tweede aflevering wordt de wereld van de...

De derde aflevering is een prachtig voorbeeld van de manier waarop de auteur de wereld van de...

In de vierde aflevering wordt de wereld van de...

De vijfde aflevering is een prachtig voorbeeld van de manier waarop de auteur de wereld van de...

In de zesde aflevering wordt de wereld van de...

De zevende aflevering is een prachtig voorbeeld van de manier waarop de auteur de wereld van de...

In de achtste aflevering wordt de wereld van de...

1. Op vakantie naar de Raleighvallen

Ze deden het voor oma Roos. Pa vond dat ze wat afleiding nodig had en ma was het daarmee eens. Hij had gezegd dat ook het volgende jaar en alle daarna volgende owru yari de Domineestraat rood, rood, rood zou zijn van de vele afgeschoten pagara's en dat Republiek geen pootjes had om weg te lopen. 'Deze owru yari: Raleighvallen en liefst in de Lolopasi-hut waar ik als jongen logeerde en daarmee basta. De pagara bij de poort schieten we af als we weer thuis zijn. Enne..., o ja, die meisjes in de stad wachten vast ook wel op zulke mooie jongens als jullie. Hahaha...!'

Maar pa zelf was de enige geweest die smakelijk om die laatste opmerking gelachen had, want Ed en Rik – zestien en vijftien jaar – baalden en vonden zichzelf al veel te oud om nog met pa en ma op vakantie te gaan. En dan nog met een oma erbij... Ze hielden veel van hun oma Roos, maar wat zouden de vrienden zeggen...? Een andere keus dan zich bij pa's beslissing neer te leggen was er echter niet. Hadden ze een vermoeden gehad van de ongewone, geheimzinnige gebeurtenissen die hen de eerste dag in het binnenland al wachtten, dan zouden ze waarschijnlijk geen enkel bezwaar hebben gehad tegen de trip naar de Raleighvallen.

Tot Witagron gingen ze met de auto. Oom Henri bracht hen en zou hen na een week weer ophalen. Ze stapten over in een korjaal met buitenboordmotor voor een reis van enkele uren over de Coppenamerivier. Het was een heerlijke, ontspannende tocht. De dames droegen hoeden met een brede rand tegen de felle zon en pa en de jongens petten. Korjalen passeerden hen en kwamen hen tegemoet. Steeds klonk er een vrolijk 'odi' van de ene korjaal naar de andere. Toen ze het marrondorp Kaaimanston passeerden, werd er ook vanaf de oever naar hen gewuifd en geroepen. Ze waren al in een vakantiestemming voor ze de plaats van bestemming bereikt hadden. Ma was de enige die mopperde dat de harde bank pijn deed aan haar bil: 'Had ik maar een kussentje meegenomen!'

'Niks kussen, die bil van jou is al een kussen', riep pa lachend uit.

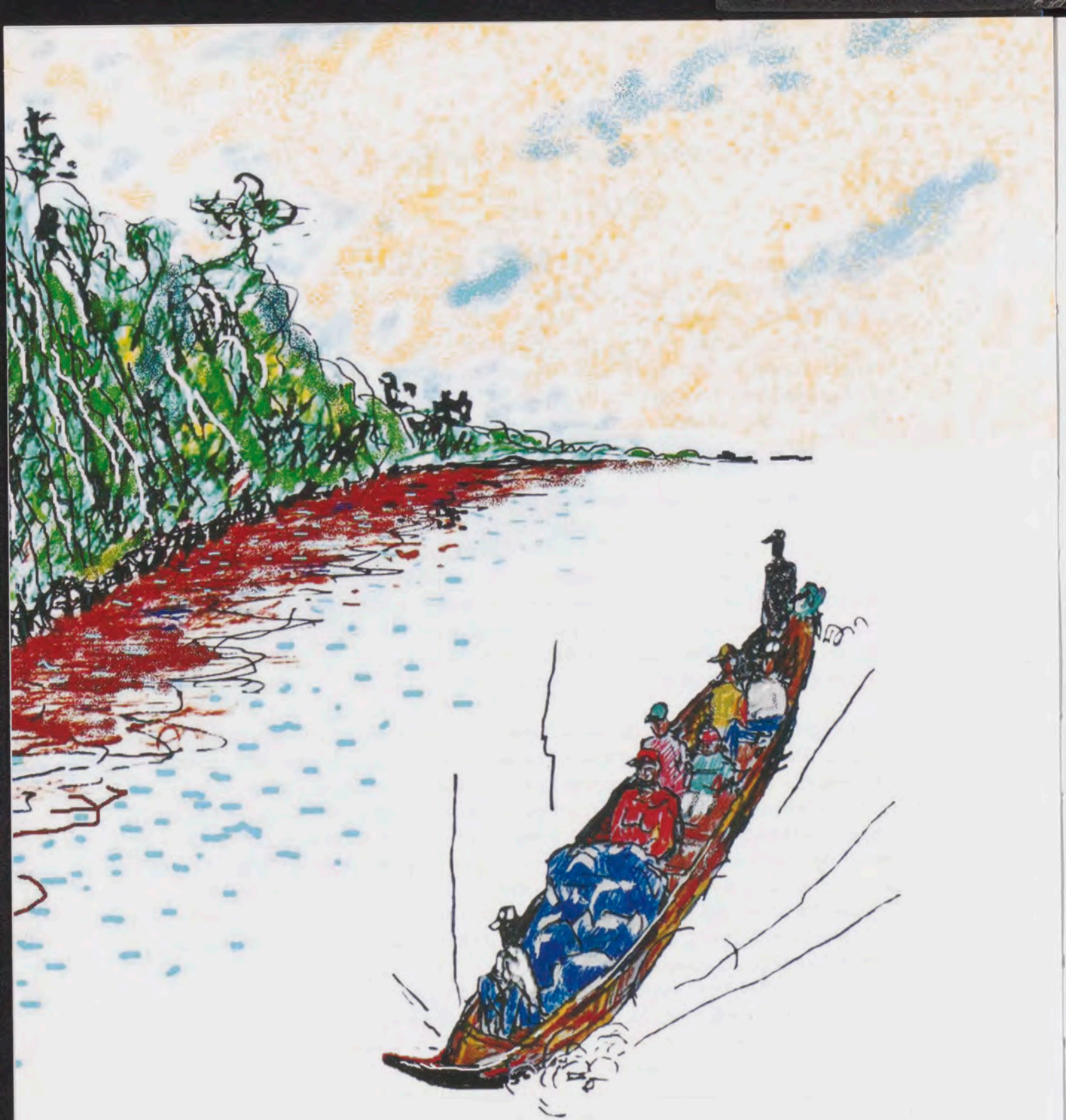
En oma Roos voegde er vrolijk aan toe: 'Rita, meisje, ik verzoek je baya, geniet voor je hoor. Kijk toch eens hoe mooi de rivier en het bos zijn. Voel je die frisse wind? En het ruikt allemaal zo heerlijk. Dan zeur jij over je bil!'

De jongens gaven elkaar een knipoog: het was toch een goed plan van pa om met oma Roos naar de Raleighvallen te gaan. Na de vervelende maanden die ze achter de rug had, was ze eindelijk weer eens de oma die ze kenden: opgewekt en genietend van de mooie dingen van het leven.

'Omaatje, u heeft gelijk, ma moet vandaag en de hele week niet zeuren over hoofdpijn, rugpijn of bilpijn', was Eds commentaar.

'U bent een stuk ouder dan ma, maar u heeft nooit hoofdpijn, rugpijn of bilpijn', viel Rik zijn broer bij. 'We gaan ons Roosje deze week flink verwennen, no Ed?'

Pa lachte goedkeurend en ook ma leek haar pijnlijke billen vergeten te zijn.

‘Pa, als we er zijn, dan gaan we toch meteen in het water van de sula zitten om lekker af te koelen?’ vroeg Rik even later. ‘Ay boi, ik verheug me er al op’, riep Ed uitgelaten. ‘Eerst helpen de bagage uitladen en naar de Lolopasi-hut brengen’, was pa’s antwoord, ‘daarna kunnen jullie je gang gaan’. ‘Maar niet te lang, want ik heb iets lekkers meegenomen,’ voegde oma Roos er aan toe.

2. De groenkoppige watergeesten

oewel ze ook onderweg al volop genoten hadden, was de plaats van bestemming zo prachtig dat ze de owru yari pagara's van de stad en het gezellig uitgaan met vrienden en vriendinnen gauw vergeten waren. Na het uitladen hadden Rik en Ed hun zwembroek aangetrokken en waren meteen door het bos naar de sula gelopen. Uitbundig versierd met paarse bloemen tussen de indrukwekkende steenmassa stortte het water van de brede Raleighvallen zich met donderend geraas in de rivier. Rik en Ed waren sprakeloos. Het overtrof al hun verwachtingen. 'Dit is toch wel wat anders dan Republiek of de Domineestraat, no Rik?' 'Ay boi, a presi dya a moi kfâlek', was Riks antwoord.

De broers waren een beetje bang om over de stenen te lopen om, zoals ze zo dapper hadden gezegd, in het stromende water te gaan zitten om lekker af te koelen. Tijdens hun aarzeling leek het of er stemmen klonken..., afwisselend nauwelijks hoorbaar en dan weer luid en dreigend. Maar steeds klonk het toch duidelijk: 'Pas op, pas op, dit is geen plaats om te spelen, wij zijn mooi maar gevaarlijk, wij zijn om naar te kijken, om bewonderd te worden, maar niet om te bedwingen of te veroveren...'

'Heb je dat gehoord Ed?' riep Rik boven het donderende watergeweld uit.

'Ik hoor het', schreeuwde Ed, 'ik hoor stemmen, maar ik zie niemand.'

'Zullen we maar liever teruggaan?'

'No man, het is toch juist deze sula waarvoor we hier gekomen zijn? No frede, we verbeelden het ons, er kan toch niemand zijn?'

'Nooit gehoord van watergeesten mi boi?' hield Rik aan.

'Hahaaa...', probeerde Ed dapper te zijn, 'sprookjes man, sprookjes. Watramama bedoel je zeker? Zie jij hier ergens een mooie sma zitten die haar haren kamt met een gouden kam? Ik niet hoor!'

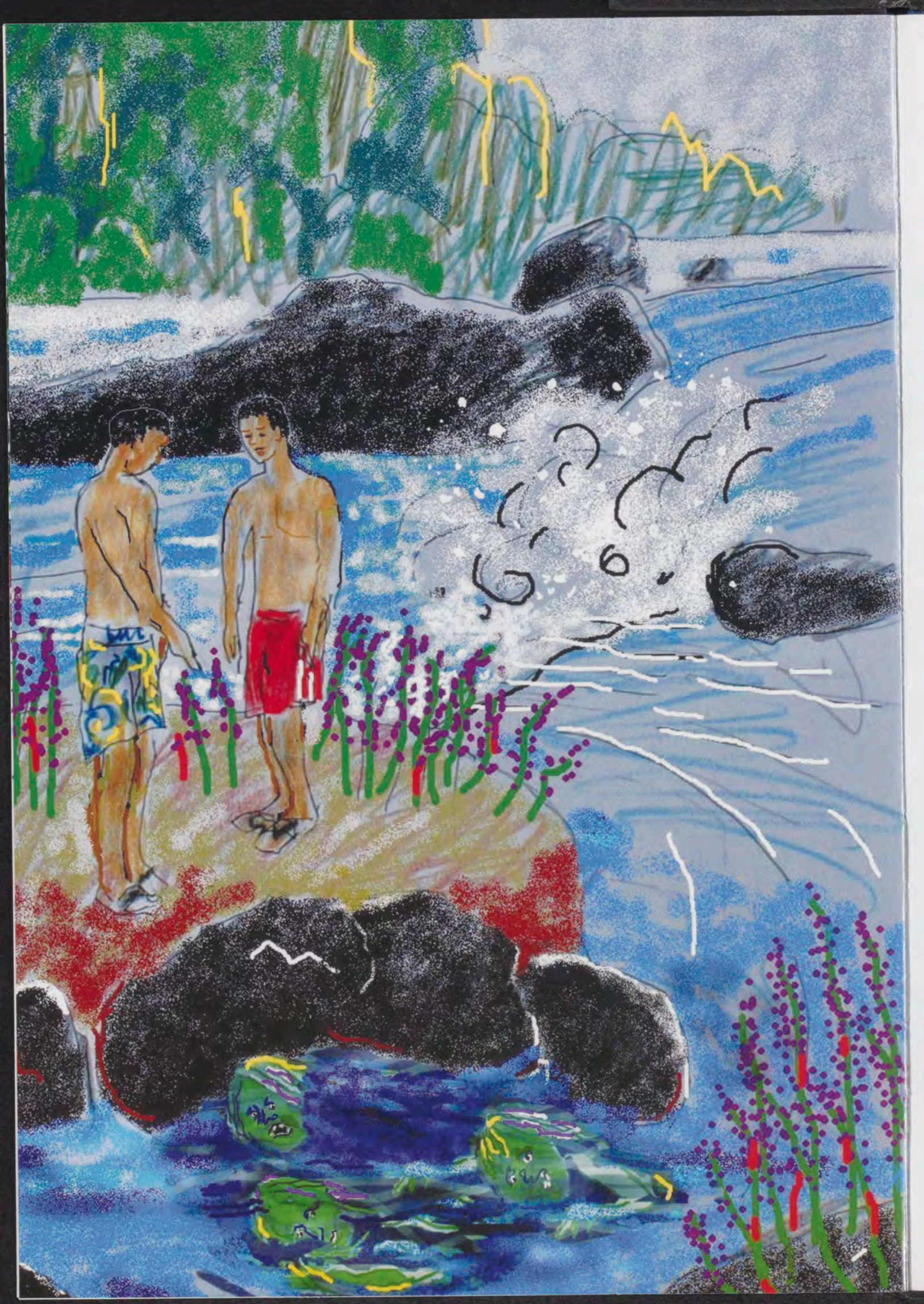
'Het hoeft niet persé Watramama te zijn, het kunnen ook gewone watergeesten zijn, die komen voor in het binnenland, wist je dat niet?'

In de golvende paarse bloemenzee waren intussen enkele groene koppen opgedoken. Doordat het water zo woest stroomde, waren de gezichten en de natte haar-slierten niet duidelijk te zien.

'Kon gwe Rik', riep Ed, 'je had gelijk, er zijn watergeesten, we moeten geen risico nemen, ze hebben ons gewaarschuwd voor gevaar.'

Hadden Rik en Ed rechtsomkeert gemaakt en waren ze teruggegaan naar de Lolopasi-hut, dan hadden ze later kunnen denken dat ze zich de stemmen en de groene koppen tussen de paarse bloemen op de stenen verbeeld hadden. Maar ze hadden die verre reis toch niet gemaakt om zich door dreigende stemmen en druipende groene koppen van de sula te laten weghouden?

'Laten we de zijkant proberen', opperde Ed, 'daar valt minder water dan in het midden. Dan kunnen we misschien achter de sula komen, waar het rustiger is.'

Rik was gewend dat de oudere Ed de leiding nam en dus klommen de broers aan de zijkant over de enorme naast en op elkaar liggende stenen heen. Het was ongewoon rustig en lekker koel in het bos. Het donderende geluid van het water klonk opeens heel ver. Ze konden het ruisen van de hoge bomen horen. Er waren nergens groene koppen en er klonken geen stemmen.

De kruidige geur van planten en gevallen bladeren was nieuw voor de stadsjongens. Ze ademden hem diep in. Ze waren gewend aan het lawaai en de minder fijne geuren van de stad. Er daalde een rustgevende sfeer uit de eeuwenoude bomen op hen neer. De met mos begroeide grond was zacht onder hun blote voeten. Er klonk een een-tonig geluid van krekels, maar dat hoorde bij de stilte van het bos. Het waren nieuwe ervaringen voor Ed en Rik.

3. De geheimzinnige stem

W e moeten niet te ver gaan Ed', durfde Rik na enkele minuten voorzichtig te zeggen. 'We zouden kunnen verdwalen.'

'No man', was het lakonieke antwoord, 'als we de voorkant niet kunnen nemen, dan proberen we toch gewoon de achterkant? En de weg terug vinden we altijd. Kijk, die berg stenen daar lijkt me goed te beklimmen. Dan zijn we toch niet voor niks gekomen.'

Toen ze echter voor de steenmassa stonden, hoorden ze boven het ruisen van het water uit opeens een raar, knarsend geluid. Het leek wel alsof de stenen door twee reuzenhanden tegen elkaar werden gewreven. Voor hun verbaasde ogen ontstond er een opening tussen de rotsblokken, groot genoeg om een mens door te laten.

Rik en Ed deinsden terug voor het wonder dat ze voor hun ogen zagen gebeuren. Ze draaiden zich om om weg te rennen. Toen klonk ook hier een stem. Het was een zware stem, zo streng dat Rik en Ed als aan de grond genageld bleven staan. Hij klonk echter niet dreigend, zoals die van de groenkoppige watergeesten. Hij scheen uit de opening tussen de rotsblokken te komen. Of ze het wilden of niet, ze moesten luisteren naar wat de stem te vertellen had.

'Twee jongens uit de stad, hierheen gereisd om de Raleighvallen te bewonderen..., zo, zo, zo...', klonk het, niet onvriendelijk, 'zo ver van huis en nog wel tegen hun zin, midden in het bos, nieuwsgierig naar de grote sula, maar niet bedacht op de groenkoppige watergeesten die de sula als hun eigendom beschouwen en geen indringers dulden. Ze zijn er in geslaagd jullie af te schrikken, de ijdele groenkoppen die alleen maar vanaf een afstand bewonderd, maar vooral niet gestoord willen worden. Ze zijn onbetrouwbaar. Jullie waren gelukkig verstandig en namen de zijkant, ademden de betoverende bosgeur in en ontdekten de toegang tot De Steenwereld Van Yandabitana.'

Terwijl Rik en Ed naar de indrukwekkende stem luisterden, kregen ze een eigenaardig gevoel... De bezitter van de stem leek alles over hen te weten. Toen hij hen vervolgens uitnodigde om door de opening naar binnen te komen, leek het hun de gewoonste zaak van de wereld om die uitnodiging aan te nemen. Met gesloten ogen en vooruitgestrekte armen liepen de broers als slaapwandelaars achter elkaar door de opening De Steenwereld Van Yandabitana binnen, het onbekende tegemoet. Toen ze opnieuw het knarsende geluid hoorden, begrepen ze dat de opening in de rotsen zich achter hen gesloten had.

4. Naar een wonderlijke wereld

Als ze voorzichtig hun ogen openen, merken ze dat ze opgesloten zijn in een pikdonkere ruimte. Wonderlijk genoeg voelen ze zich geen moment angstig. Ze laten hun armen zakken en pakken elkaar bij de hand. Er is geritsel boven hen en om hen heen. 'Rik', durft Ed voorzichtig te fluisteren, 'fremusu'. Als hij voorzichtig zijn armen weer uitstrekt, raken zijn handen de kleverige massa's van spinnenwebben. Dan klinkt opnieuw de stem.

'Welkom in De Steenwereld. Mijn naam is Yandabitana en ik woon in De Werelden Achter De Grote Sula. We bevinden ons nu in De Grot Van De Vleermuizen En De Spinnen, maar dit is nog maar het begin. Ik wil jullie veel meer laten zien. Ik krijg niet vaak de kans iemand uit jullie wereld hier te ontvangen. Jullie waren achter de grote sula op het moment dat De Knarsende Deur zich opende en weer sloot. Dat gebeurt zelden. Ik denk dus dat er voor jullie misschien wel iets te leren is in mijn Werelden Achter De Grote Sula.'

Rik en Ed zijn niet in staat een woord uit te brengen. Er is te veel gebeurd in een te korte tijd: de lange reis, de indrukwekkende Raleighvallen met de paarse bloemen, de groenkoppige watergeesten, de bedwelmende geur van het bos, het krassende geluid en de opening in de rotsen waar ze als in trance zijn binnengelopen. En nu ook nog een geheimzinnige stem die spreekt over De Werelden Achter De Grote Sula.

'Ik begrijp dat het allemaal wat veel voor jullie is, daarom heb ik tot nu toe alleen maar mijn stem laten horen. Ik wil weten of jullie er klaar voor zijn om mijn ware gedaante zien. Want natuurlijk ben ik meer dan alleen maar een stem.'

'Maar hoe moeten we weten of we daar klaar voor zijn..?' vraagt Ed zachtjes.

'Is uw ware gedaante iets waarvoor we bang zouden kunnen zijn..?' voegt Rik er aarzelend aan toe.

'Nee, dat geloof ik niet', antwoordt de stem. 'Als jullie ogen aan de duisternis gewend zijn, dan zal ik het erop wagen. Bescherm je ogen met je handen en neem dan langzaam je handen weg.'

De jongens volgen de aanwijzingen op. Als ze hun handen laten zakken is de inktzwarte duisternis verdwenen. Ze bevinden zich in een stenen grot die verlicht wordt door een fel schijnsel tegenover hen. Als hun ogen er gewend aan raken, zien ze midden in het licht de gestalte van een man. Ze begrijpen dat het Yandabitana is, de man die hen heeft toegesproken. Hij is het die het licht verspreidt. Ze kunnen hun ogen nog maar half open houden, maar ondanks dat voelen ze zich door een vreemde kracht gedwongen naar hem te blijven kijken, zoals vliegjes en torren door licht worden aangetrokken. De gestalte neemt steeds duidelijker vorm aan. In het stralende licht staat, kaarsrecht en indrukwekkend, een lange man, bijna even bruin als zichzelf. Hij is wel drie koppen groter dan Rik en Ed, die toch allang geen kleine jongens meer zijn.

Door het licht heen glanst de huid van zijn slanke, gespierde lichaam. Zijn hoofd lijkt zonder nek tussen de brede schouders te rusten. Hij is naakt op een witte lenden-
doek na, blootsvoets, zijn diepzwarte haren zijn lang en sluijk. Langs de slapen is het
haar gevlochten en in de vlechten glimmen witte kralen. Zijn neus is groot en een
beetje gebogen. Er is een glimlach op zijn gezicht als hij zijn donkere ogen op de
jongens richt. 'Jullie hoeven je geen zorgen te maken dat jullie ouders en oma jul-
lie zullen missen', zegt hij. 'Hij heeft mijn gedachten geraden', fluistert Ed. 'De mijne
ook', fluistert Rik terug. 'Zolang jullie binnen mijn lichtkring blijven, staat de tijd stil.
Als jullie weer door De Knarsende Deur naar jullie eigen wereld zijn teruggekeerd, zal
het zijn alsof jullie maar kort weg zijn geweest.'

Er gaat zoveel kracht uit van Yandabitana's woorden dat Rik en Ed sprakeloos zijn en
geen aandacht schenken aan de talrijke, langs de wanden hangende vleermuizen en
de vele, vanuit hun webben gemeen naar hen loerende spinnen.

'Dan gaan we nu op stap, want De Steenwereld bestaat uit meer dan De Grot Van De Vleermuizen En De Spinnen. Volg mij maar en denk er steeds aan binnen mijn lichtkring te blijven. Schrik vooral niet als jullie in het begin af en toe nog een verdwaalde groenkop zien. Kijk niet naar hen en luister niet naar wat ze roepen. Ze verdwijnen vanzelf.'

Achter Yandabitana is intussen een tweede opening verschenen waarachter de jongens een rotsachtige weg zien, bezaaid met kleine stenen. Yandabitana gaat hen voor. Ed en Rik zorgen dat ze dicht achter hem blijven lopen. Ook buiten de grot is er diepe duisternis. Al gauw merken ze waarom Yandabitana hen gewaarschuwd heeft voor de groenkoppige watergeesten. Aan beide kanten van de weg zien ze nu en dan in een felle lichtflits een groenkop opduiken en horen ze duidelijk roepen: 'Oppassen, oppassen, we waarschuwen jullie, ook Yandabitana is mooi om naar te kijken, net als onze sula, maar gevaarlijk, gevaarlijk.'

Yandabitana kijkt even om alsof hij wil zeggen: zien jullie ze en horen jullie ze?

5. Twee dode vogels, een klein meisje en een zielig hondje

Als ze een poosje over de hobbelige weg gelopen hebben en geen groenkoppen meer zien en horen, staat Yandabitana opeens stil waardoor ook Ed en Rik gedwongen zijn te stoppen. In het licht van Yandabitana's gestrekte arm zien ze een grote, groene boom met veel bladeren, zomaar midden op de weg. Waarom zou hij stilstaan en naar de boom wijzen? Dan zien ze dat hij niet naar de boom wijst, maar naar enkele vogels die op de grond lopen. De grappige strekbewegingen van de nekjes verraden dat het stondoifi zijn. Plotseling vliegen ze op en verdwijnen tussen de bladeren van de boom.

Er komen twee kleine jongens aangeslenterd, slingerend met een katapult. Ze bukken zich om een steentje te zoeken. Onder de boom kijken ze omhoog. Ze spannen en richten hun katapults. Pppauwww... de twee vogels vallen op de grond. De kleine jongens dansen van plezier. Yandabitana keert zich om en kijkt Rik en Ed aan zonder iets te zeggen. Dan richt hij zijn blik weer op de weg en de boom vóór hen.

Zachtjes durft Ed te zeggen: 'Rik..., dat zijn wij, die kleine jongens..., dat zijn wij!' Rik knikt. En al even zachtjes voegt hij er aan toe: 'Stondoifi waren het, ze liepen op de grond naar voedsel te zoeken. En wij..., wij verjoegen ze. Ze vlogen de boom in om te schuilen. En toen schoten wij ze dood.'

Er loopt een rilling langs hun rug. Ze hebben het koud. Ze zijn vergeten dat ze alleen maar een zwembroek dragen.

Yandabitana heeft zijn arm weer laten zakken en de boom, de kleine jongens en de dode stondoifi zijn er niet meer. Het is weer donker op de weg. Zwijgend lopen ze door. De grond onder hun blote voeten is niet meer zo ruw en hier en daar onderscheiden ze in Yandabitana's licht een boom of een huis.

Opnieuw staat hun begeleider stil en opnieuw strekt hij zijn arm uit. Nu laat hij zijn licht niet op een boom schijnen, maar op een gebouw. Het is een school die uitgaat. Er klinken kinderstemmen. Voor hen uit loopt een groepje kinderen.

Een klein donkerkleurig meisje met rode strikken in haar stijve vlechtjes probeert de groep vóór te blijven. Ze draagt haar schooltas op haar rug en houdt met beide handen een thermosfles vast. Ze kijkt recht voor zich uit en probeert hard te lopen, wat niet lukt door de grote schooltas. De groep kinderen joelt en lacht en roept. Weer keert Yandabitana zich om en kijkt de jongens aan. Die hebben al verstaan wat de kinderen roepen: 'K...k...k...konkoni t...t...t...tifi! K...k...k...konkoni t...t...t...tifi!' klinkt het in koor. Opnieuw buigen Ed en Rik beschaamd het hoofd. 'Wij zijn daarbij Rik', zegt Ed weer zachtjes, 'wij lopen in die groep en wij doen mee'.

'Ja Ed', antwoordt Rik, 'dat meisje is Lydia. Ze werd gepest omdat ze stotterde en vooruitstekende tanden had. Daarom riepen we haar "konkoni tifi".'

'Maar ze slaagde als beste van het land voor de toets', herinnert Ed zich. 'Ze had de meeste punten en ze stond in de krant, met foto en al'. Weer loopt er een koude rilling langs hun rug.

Als ze opkijken, ontmoeten hun blikken die van Yandabitana. Die draait zich alleen maar om en vervolgt zwijgend zijn weg. De school en de kinderen zijn er niet meer. Korte tijd later wordt de stilte verbroken door een zacht gejammer en gejang. Ze zien niets. Tot Yandabitana met een ruk zijn arm uitstrekt naar de kant van de weg, een eindje vóór hen. Daar loopt een mager hondje.

Uit de tegenovergestelde richting nadert een zwak licht. Het zijn de koplampen van een auto. Als de auto het hondje voorbij is, staat hij stil en rijdt achteruit. Er stappen twee jongens uit en één van hen tilt het hondje op. Ze stappen weer in de auto. Het hondje wordt meegenomen.

‘Wij zijn het alweer...’, zegt Ed.

Rik vult aan: ‘Jij tilde het hondje op, het was de avond dat we Tijgertje vonden en hem van pa mee naar huis mochten nemen.’ Ze weten het zich nog goed te herinneren.

Als de auto wegrijdt, moeten ze opzij springen om niet overreden te worden. Rik en Ed krijgen een aangenaam warm gevoel. Als Yandabitana zich naar hen omdraait, is er in zijn donkere ogen iets dat op een goedkeurende lach lijkt.

‘Zo meteen zullen we De Steenwereld verlaten en De Groenwereld binnengaan’, zegt hij. ‘Let goed op, want dat gaat niet zomaar. Er is een duidelijke overgang.’

Yandabitana is nauwelijks uitgesproken of ze zien een van boomstammen gemaakt hek dat de weg afsluit. Ernaast rijst een door groenachtig licht omgeven figuur op. Weer moeten de jongens hun ogen met hun handen bedekken. Als ze hun handen voorzichtig laten zakken en in het licht proberen te kijken, blijven ze echter alleen de vage figuur zien. De stem die uit het groenachtige licht klinkt, lijkt op die van Yandabitana.

‘Mijn Heer en Vriend Yandabitana, u bent niet alleen. U wordt vergezeld door twee mensen uit een andere wereld. Ik weet niet of ik hen kan doorlaten. Horen ze bij ons of niet?’

‘Ze horen niet bij ons’, is het antwoord, ‘maar ik denk dat het woord van Yandabitana voldoende is om hen door te laten, Vriend Wachter Van De Groenwereld.’

‘Ik vertrouw op uw wijsheid, mijn Heer en Vriend Yandabitana.’

Na die woorden van de onbekende gaat het houten hek vanzelf open en kunnen Yandabitana, Ed en Rik De Groenwereld binnengaan.

6. De stondoifi in De Lichtboom

Welkom in De Groenwereld', klinkt de stem van Yandabitana. 'In De Steenwereld zagen jullie enkele beelden uit jullie leven, goede en minder goede, maar zo is het nu eenmaal. Het kan geen kwaad er een keer vanaf een afstand naar te kijken.' 'Wat zullen we nu gaan zien, Heer Yandabitana?' durft Ed te vragen. Hij heeft het 'Heer Yandabitana' overgenomen van Vriend Wachter Van De Groenwereld, want hij heeft begrepen dat hun begeleider belangrijk is en met respect moet worden aangesproken.

'Allereerst natuurlijk veel groen', is het antwoord, 'bomen, kort gras en lang gras met pluimen, planten, bloemen, alles dat groen is, behalve...-en weer is er in de donkere ogen iets dat op een lach lijkt-, behalve de groenkoppige watergeesten. Die hebben we allang achter ons gelaten. Wacht maar af wat we verder nog zullen zien.'

Het is minder donker om hen heen. De hoge bomen aan beide kanten van de weg zijn duidelijk te zien. Even later is er ook gras tussen de bomen: prachtig groen gras, zoals Yandabitana heeft verteld. Kort gras en ook lang gras met pluimen die heen en weer wuiven alsof ze elkaar boodschappen doorgeven. Ze maken ruisende geluiden. De planten en de bloemen verschillen van de planten en de bloemen die de jongens kennen. Ze hebben vreemde vormen en kleuren. Net als de graspluimen wekken ze de indruk dat ze voortdurend met elkaar in gesprek zijn. Er is gesjirp van krekels, gezang van vogels en af en toe grote nachtvlinders en torren, aangetrokken door Yandabitana's licht.

Plotseling worden ze gedwongen stil te staan. Behalve Yandabitana's licht waaraan ze gewend zijn geraakt, is er vóór hen, midden op de weg, een ander groot licht. Als de ogen van Rik en Ed gewend zijn aan deze nieuwe lichtbron, onderscheiden ze opnieuw een enorme boom. Hij verspert hen de weg en ook deze is prachtig groen. Een frisse geur als van pas gevallen regen en vochtige bladeren waait hen tegemoet. Er klinkt een meerstemmig koekoeroeoe... koekoeroeoe....

En dan: diep uit de lichtgevende boom een stem die elk woord langzaam en duidelijk, bijna zingend, uitspreekt: 'Mijn Heer en Vriend Yandabitana, wat brengt u op het pad van De Lichtboom? En wie zijn de twee mensen uit een andere wereld die bij u zijn? Voor zover ik het kan beoordelen, horen die niet bij ons.'

'Dat is waar, Vriend Lichtboom', is Yandabitana's antwoord. 'Ze zijn mensen uit een andere wereld dan de onze, zoals u reeds opmerkte, maar ik beloof dat ik, Yandabitana, er persoonlijk op toezie dat zij zich onderwerpen aan mijn leiding gedurende hun tijdelijke verblijf bij ons.'

Evenals De Wachter Van De Groenwereld antwoordt Vriend Lichtboom: 'Ik vertrouw op uw wijsheid, mijn Heer en Vriend Yandabitana. U mag verdergaan op het pad van De Groenwereld.' Na die plechtig uitgesproken woorden heft Vriend Lichtboom langzaam zijn takken omhoog.

In het licht van Yandabitana en dat van Vriend Lichtboom zelf lijken die op een heleboel gespierde armen. Tegelijkertijd vliegen uit de omhooggeheven takken duizenden vogels op. Het koekoeroeoe... koekoeroeoe... dat de jongens hoorden, is een koor van ontelbare koerende vogels. Er is geruis van duizenden vleugels.

‘Stondoifi Ed! Stondoifi!’ roept Rik uit.

‘Stondoifi! Stondoifi!’ roept ook Ed. ‘Ze leven en ze geven licht..., ze leven Rik!’

Ze hebben het goed gezien: de vogels zijn stondoifi en elke stondoifi is doorschijnend en draagt in zijn lijf een lichtje mee. Buiten de lichtkring van hun Lichtboom haasten ze zich hemelwaarts. Pijlsnel vliegen ze omhoog en nemen hun plaats in aan de donkere hemel. De lichtgevende vogels zijn sterren geworden. Met het opheffen van zijn takken heeft Vriend Lichtboom de stondoifi het teken gegeven om De Groenwereld te verlichten. Ed en Rik kunnen de omgeving opeens nog beter zien.

‘Wat gebeurt er met ons Ed?’ fluistert Rik vol ontzag en verwondering.

‘Ik weet het niet, ik weet het niet’, fluistert Ed terug, ‘maar het kan in elk geval niets slechts zijn.’

Vriend Lichtboom doet met veel geruis van zijn bladeren een stap opzij om Yandabitana en de jongens door te laten.

‘Ik wens u en de vreemdelingen die bij u zijn een voorspoedige tocht, Heer Yandabitana, waar die dan ook heen zal gaan.’

7. Het Magische Meer en De Hoge Berg

Ze lopen verder over een weg die niet meer alleen verlicht wordt door Yandabitana, maar ook door de vele stralende sterren. De weg begint langzaam te stijgen. Aan beide kanten groeit er nu alleen maar hoog gras met lange pluimen. Die buigen zich onder zacht gefluister voortdurend naar elkaar toe, zodat Ed en Rik er nu zeker van zijn dat ze een gesprek voeren of elkaar boodschappen doorgeven. Nu en dan vangen ze zelfs hoge klanken op.

Yandabitana heeft niet de minste moeite met de steeds steiler wordende weg. Ed en Rik doen hun best om hem bij te houden. Rik fluistert zijn broer toe: 'Ed, heb je opgemerkt dat Yandabitana niet loopt over de weg, zoals wij? Let maar op zijn voeten: die zweven boven de grond.' Ed kijkt naar de voeten van Yandabitana. Rik heeft gelijk. 'Alweer een wonder in deze wereld vol wonderen', zegt hij zachtjes. En wat luider: 'Heer Yandabitana, waarheen brengt u ons nu?'

'We zijn op weg naar De Hoge Berg', klinkt de stem uit de lichtkring die vóór de jongens zweeft. 'Nadat we De Hoge Berg hebben beklommen, gaan jullie spoedig daarna terug naar jullie eigen wereld. Maar let op: zoals De Knarsende Deur toegang gaf tot De Steenwereld, Het Houten Hek tot De Groenwereld en De Lichtboom opzij stapte om de verdere weg voor ons vrij te maken, is ook daar een hindernis die genomen moet worden om De Hoge Berg te mogen beklimmen.'

'En mogen we u vragen welke die is, Heer Yandabitana?' zegt Ed.

'Het is Het Magische Meer en evenals bij de voorgaande plaatsen is er iemand die de wacht houdt en beslist of we verder mogen gaan.'

Korte tijd later houdt de weg op en staat het drietal voor een groot meer waarin zich vele stondoifi-sterren weerspiegelen. Aan de overkant rijst een enorme berg op. Hoe moeten ze bij De Hoge Berg komen om hem te beklimmen? Er is nergens een boot te zien. Zouden ze de afstand zwemmend moeten afleggen? Zowel Ed als Rik zijn goede zwemmers. Ze hebben al tweemaal meegedaan aan de jaarlijkse marathon Domburg-Paramaribo, maar dat was in de Surinamerivier waar tientallen volgbootjes op de zwemmers letten.

Het water van Het Magische Meer ziet er niet bepaald aantrekkelijk uit. Het is pikzwart en af en toe lijkt er met een bbbllluppp – geluid iets griezeligs naar de oppervlakte te borrelen. Stel je voor dat ze worden opgewacht door sidderalen of roofvissen...

Opnieuw leest Yandabitana hun gedachten: 'We gaan in geen geval zwemmend naar de overkant. Het Magische Meer is niet te vergelijken met de Surinamerivier. Op de bodem leven de familie Sidderaal en een reus van een anjumara die niet zoals de Groenkoppen eerst waarschuwen als ze gestoord worden, maar meteen en zonder pardon aanvallen. Ze zijn boos op alles en iedereen omdat ze lang geleden voor straf werden opgesloten in Het Magische Meer. Dat is echter een lang verhaal, te lang om nu te worden verteld. De sidderalen geven je een flinke elektrische schok en de anjumara gebruikt zijn scherpe tanden maar al te graag.'

We zullen dus op een andere manier naar de voet van De Hoge Berg gaan.
Wacht maar rustig af.'

8. De kleurig geklede vrouw

In de verte, vlak boven het geheimzinnig borrelende water van Het Magische Meer nadert een wolk die alle kleuren van de regenboog met zich meedraagt. Er klinkt zachte, vrolijke muziek. Als de golvende kleuren de oever bereiken, blijkt de wolk een vrouw te zijn die sprekend op Yandabitana lijkt. Haar haren zijn op dezelfde manier gevlochten. De kleuren vormen haar kleding. Yandabitana pakt haar hand en zegt: 'Dit is Yandaluma, mijn zuster. Ze verwachtte ons. Door over Het Magische Meer naar ons toe te komen heeft ze haar toestemming gegeven om verder te gaan.'

Nooit eerder hebben de jongens zo'n bijzondere vrouw gezien.

'Mijn broer en ik brengen jullie naar de overkant', zegt Yandaluma.

Haar stem klinkt als de muziek die Ed en Rik hoorden. Ze begrijpen dat Yandaluma zong toen ze over Het Magische Meer naar hen toe zweefde.

'Ed, geef mij je hand zodat je binnen mijn lichtkring blijft als we boven het meer zijn', zegt Yandabitana.

'En jij Rik, geef jij me jouw hand zodat je zo dicht mogelijk bij mijn kleuren blijft', zegt Yandaluma.

Achter elkaar zweven ze over Het Magische Meer, ook de voeten van Ed en Rik raken het water niet. Af en toe klinkt er een griezelig 'bbbllluppp' uit het donkere water onder hen, maar bang zijn ze geen moment.

Al gauw hebben ze de andere oever bereikt en staan ze aan de voet van De Hoge Berg, klaar om die te beklimmen. Yandaluma heeft de hand van Rik losgelaten en is op hetzelfde moment verdwenen. Vlug stapt Rik weer in Yandabitana's lichtkring.

Ze vervolgen hun weg. Het licht van Yandabitana en dat van de vele stondeifi-sterren is meer dan voldoende om het steile pad te kunnen zien. Bovendien zweven de jongens nog steeds een stukje boven de grond waardoor ze geen moeite hebben Yandabitana bij te houden tijdens het klimmen.

9. Yandakondre

Op de top van De Hoge Berg aangekomen, hebben Ed en Rik het gevoel alsof ze een sprong hadden gemaakt en opeens weer met hun voeten op de grond terechtgekomen zijn.

‘Ed’, lacht Rik, ‘we zweven niet meer.’

‘Dat klopt Rik, ik voel de grond weer onder mijn voeten.’ En ook Ed moet lachen. Glimlachend kijkt Yandabitana even om.

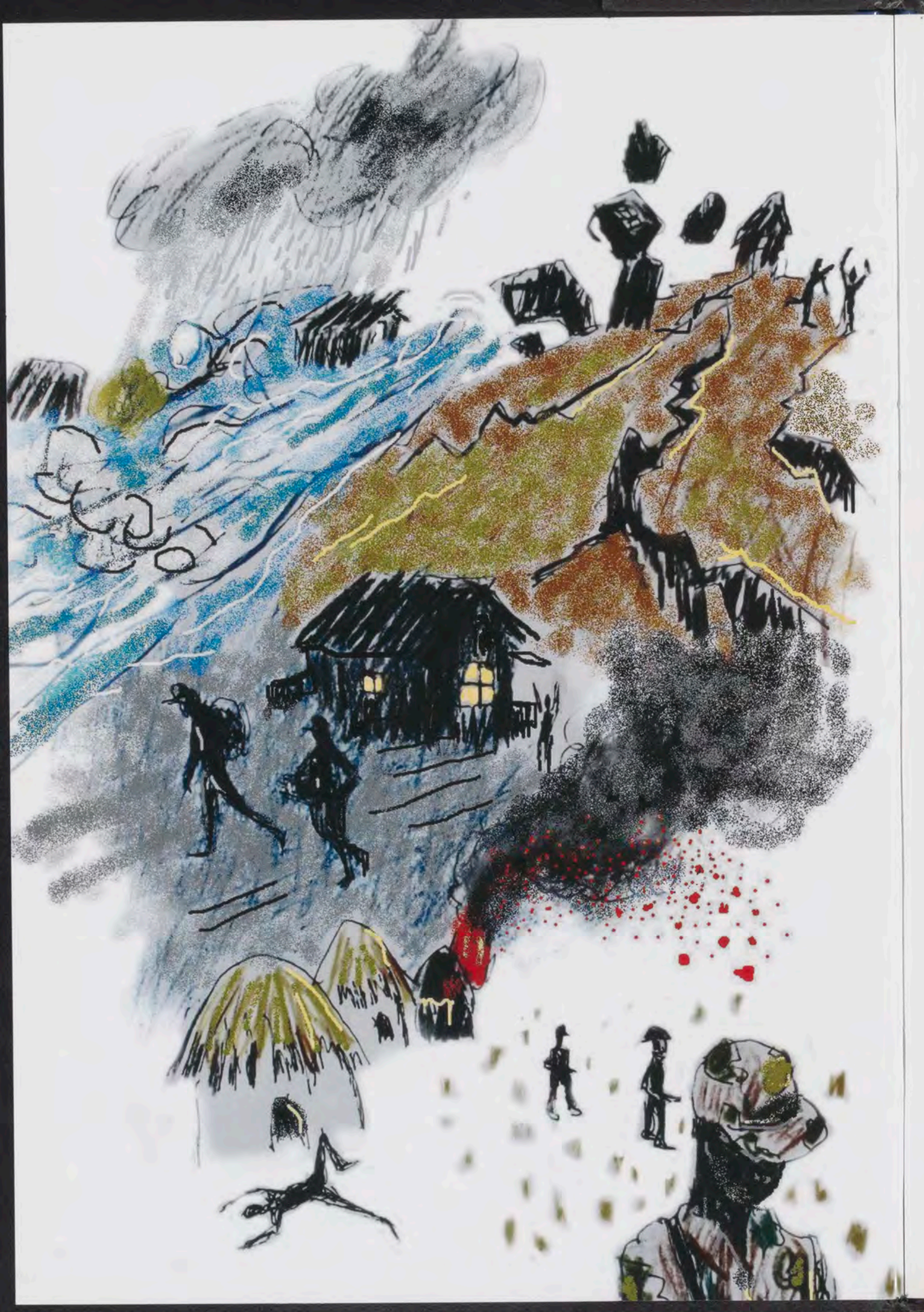
Op de top van De Hoge Berg strekt zich een kale vlakte uit. Er zijn geen groene bomen, geen vreemde bloemen, geen kort gras en geen golvend lang gras met fluisterende pluimen. Boven hen schijnen nog steeds de stondoifi-sterren. Met hun duizenden werpen ze een zacht licht op de vlakte, die leeg is, als een toneel waar gewacht wordt op het opkomen van de toneelspelers.

‘Heer Yandabitana’, begint Rik voorzichtig, ‘we hebben De Hoge Berg beklommen. Het ging gemakkelijk omdat u ons liet zweven.’ Rik kan het niet helpen dat hij weer even moet lachen. ‘Maar hoe nu verder?’ vervolgt hij, ‘moeten we deze vlakte oversteken?’ Voor Yandabitana kan antwoorden, vult Ed aan: ‘Of moeten we daar weer iemand toestemming voor vragen?’

Yandabitana keert zich naar de jongens en kijkt hen aan. ‘Nee’, zegt hij, ‘onze tocht zal hier, aan de rand van deze vlakte, eindigen. We steken hem niet over. Weldra zal hier veel te zien zijn. Niemand anders dan ikzelf geeft hier de toestemming. Dit is mijn land. Dit is Yandakondre.’

Yandabitana draait zich na die woorden weer om en strekt zijn arm uit naar de stondoifi-sterren. Het gebaar lijkt een bevel. Alle sterren vliegen koerend naar de ene helft van de hemel, zodat die plotseling dubbel verlicht is. Yandabitana richt zijn arm nu op het donkere deel van de hemel dat, zonder sterren, nog maar nauwelijks zichtbaar is. Op de vlakte verschijnen mannen die doelloos lijken rond te sluipen. Dan zien Ed en Rik in het schemerachtige licht een huis met enkele buitenlichten. De sluipende figuren naderen het huis. Ed kan zich niet langer inhouden: ‘Dieven, inbrekers, boeven’, roept hij luid en hij maakt een beweging alsof hij erheen wil rennen.

Yandabitana kijkt hem waarschuwend aan en Ed weet het meteen: niet buiten zijn licht. Ze moeten toezien hoe de dieven snel en handig het dievenijzer van een raam verwijderen, de shutters weghalen en het huis binnenklimmen. Ze hebben een lege rijstzak bij zich. Al gauw horen ze hondengeblaf, geschreeuw, hulpgeroep. Er gaan lichten aan in het huis. Maar de dieven weten te ontkomen... Het hulpgeroep en het hondengeblaf worden zachter, steeds zachter, de mannen lossen op in de schemering. Ook het huis verdwijnt. De vlakte is weer leeg.

Dan zijn er andere huizen, veel huizen nu. Er klinkt een hevig gerommel, de vlakke beweegt en er ontstaan scheuren in de grond. Maar niet aan de rand, waar Yandabitana en de jongens staan. Opnieuw is er gegil, gejammer, hulpgeroep. Een aardbeving. De huizen storten in. Ook dit schreeuwen en roepen om hulp wordt zachter, steeds zachter, tot er tenslotte niets meer te horen is. Yandabitana en de broers hebben alleen maar machteloos kunnen toekijken.

Als het boven het donkere deel van Yandakondre begint te regenen, is ook dat iets waar het drietal buiten staat en waar ze niets aan kunnen veranderen. Opnieuw kijken ze toe, nu hoe het blijft regenen. Langzaam stijgt het water. Felle bliksem-schichten schieten langs de hemel, onmiddellijk gevolgd door oorverdovende donderslagen. Het hulpgeroep komt van alle kanten. Er zijn veel mensen in nood. Bootjes dobberen op de vlakke, er drijven dode dieren voorbij, maar er is niets, helemaal niets dat ze kunnen doen.

Het is nog niet afgelopen. Er verschijnt een open plek in een bos waar hutten staan. Het is een dorp. Er heerst bedrijvigheid, de jonge mensen lopen af en aan, de ouderen genieten van hun rust, zittend voor een hut, alleen of met anderen samen. Er zijn grote kinderen, er zijn kleine kinderen die door hun moeder op de heup of in een doek op de rug worden gedragen. Het is zomaar een dorp in zomaar een bos waar in vrede geleefd en gewerkt wordt. Een smal pad loopt vanuit het bos naar het dorp. Achter elkaar lopen er, in de richting van het dorp, jonge mannen gekleed in militaire uniformen en met helmen op het hoofd. Ze dragen geweren over de schouder. De uniformen en de helmen zijn te groot. Ze lijken niet ouder dan Ed en Rik.

Als ze het dorp binnenvallen is er even paniek onder de mensen, maar niet lang, want het is gauw gebeurd. Vluchtpogingen zijn vergeefs. Blindelings schieten de jonge soldaten er op los. Nog even is er gekerm te horen en dan niets meer. Het bos, het dorp en de jonge soldaten vervagen en er is alleen nog maar duisternis en stilte.

De jongens kunnen hun emotie niet langer bedwingen:
'Hierover heb ik gelezen, het zijn kindsoldaten in Afrika!
'Op de televisie hebben we dezelfde beelden gezien, ze zijn van onze leeftijd en vaak nog jonger en ze schieten zomaar mensen dood!
De jongens trillen op hun benen. Dit is het ergste dat ze gezien hebben. Yandabitana staat opeens tussen hen in en legt zijn armen om hun schouders. Zijn grote handen zijn warm en troostend.

Als hij de jongens tenslotte weer aankijkt, straalt zijn gezicht droefheid uit. Zijn stem klinkt zacht: 'Ik kan jullie onmogelijk terug laten gaan met deze verschrikkelijke beelden als laatste herinnering. Jullie krijgen daarom tot slot iets te zien dat alles weer goedmaakt.'

10. Opa Ramons tuin

andabitana heft zijn arm op in de richting van het door de stondoifi-sterren prachtig verlichte deel van zijn land. Daar staat plotseling een huis met een tuin eromheen. De jongens herkennen het meteen.

'Ed! Ed!', roept Rik luid, 'zie je dat? Het huis en de tuin van oma Roos en opa Ramon!' Ed kan geen woord uitbrengen. Hoe is dit mogelijk..? Het huis met het dak van zinkplaten waarop de regen zo klettert. Het huis waarin ze zulke goede dingen hebben beleefd, zoveel liefde hebben ontvangen. Het voorbalkon met de potplanten, de manjeboom in de voortuin, achter het huis de groententuin waarin oma Roos haar groenten kweekt, de bloementuin die opa Ramons hobby was en die tot zijn dood door hem onderhouden werd.

Yandabitana richt zijn uitgestrekte arm op het huis.

'Ed, Ed!' roept Rik weer, 'het huis is doorzichtig geworden, net als de stondoifi.

We kunnen er gewoon doorheen kijken!'

Oma Roos is bezig in de keuken. Ze pakt twee glazen uit een kast, doet er stroop in, vult de glazen met water uit de koelkast en laat in beide glazen ijsblokjes vallen. Met een lange lepel roert ze de vloeistof. Dan zet ze de glazen op een dienblad.

Als Ed in staat is iets te zeggen, spreekt hij meer tot zichzelf dan tot zijn broer:

'Dit kan hier blijkbaar allemaal..., wat wens ik dan dat ik onze opa Ramon nog eenmaal zou kunnen zien. Ik voel nu pas hoe ik hem de afgelopen maanden heb gemist.'

'Je wens is al vervuld Ed', klinkt Yandabitana's stem.

Tegelijkertijd is opa Ramon bezig in zijn bloementuin. Hij heeft het speciale mes in zijn hand waarmee hij rozen snijdt. Hij maakt een boeket van alle kleuren rozen die hij kweekt: gele, rose, witte en rode. Het wordt een prachtige ruiker.

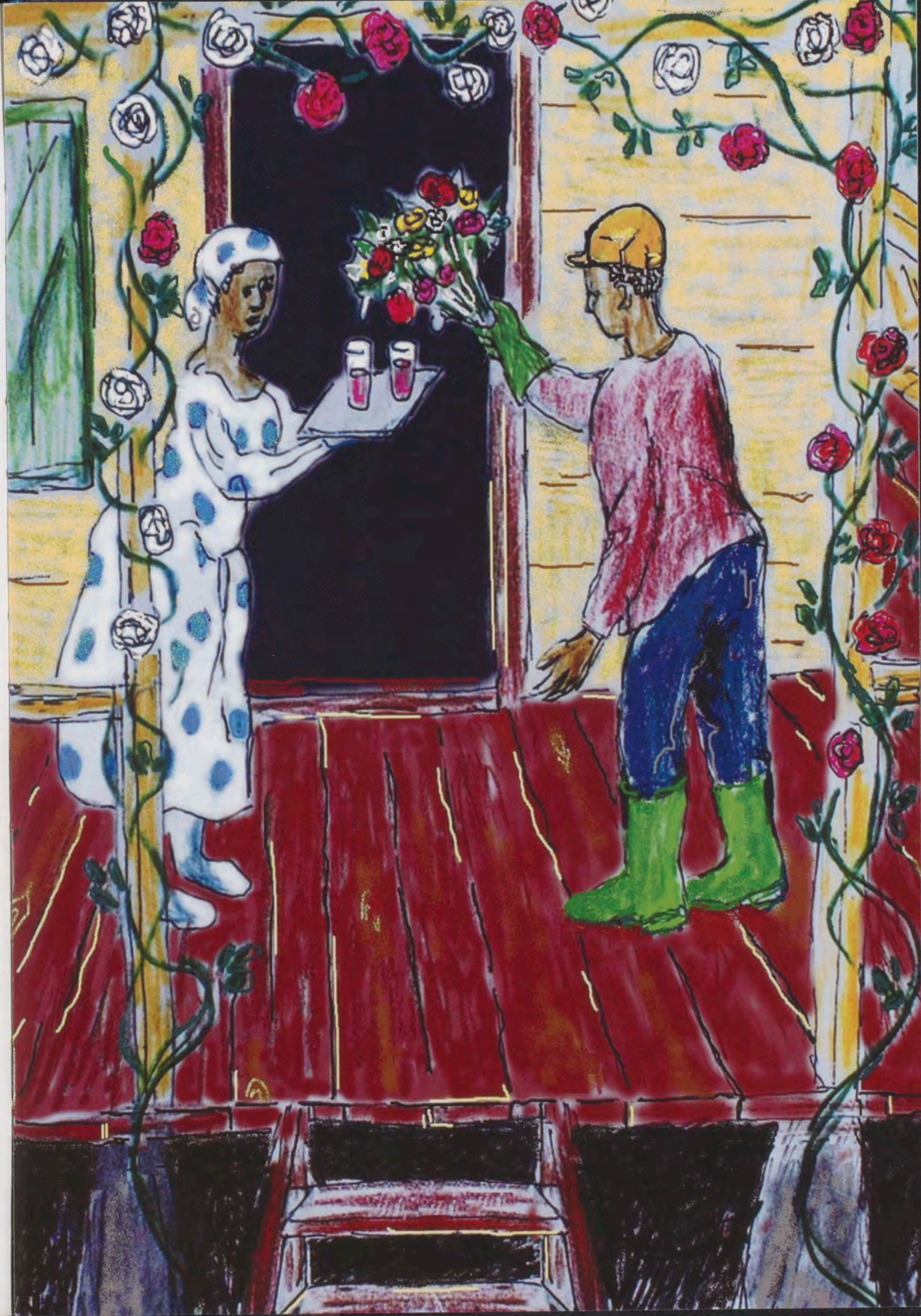
Dan verschijnt oma met het dienblad op het balkon. Ze roept: 'Ramon! Kom je even op het balkon uitrusten en een glas tamarindestroop drinken?' Opa Ramon loopt het trapje op en dan biedt hij met een langzame buiging zijn vrouw de rozen aan.

Er verschijnt een gelukkige glimlach op haar gezicht. Ze zet het dienblad met de glazen op de tafel en legt de bloemen ernaast. Dan geven de twee oude mensen elkaar een brasa. Oma Roos pakt de kleurige ruiker weer op en brengt die naar haar gezicht om van de geur te genieten.

'Dankjewel, lieve Ramon, wat zijn je rozen mooi en wat ruiken ze heerlijk. Wat ben je toch een schat. Als ik jou niet had... Laat me asjeblijft nooit in de steek.'

'Je zult me nog lang hebben, m'n lieve Roos, je weet toch dat jij voor mij altijd de mooiste van alle rozen zal zijn? Roos, mijn roos... hoe zou ik jou in de steek kunnen laten? Ik zal nog lang rozen voor je kweken', antwoordt opa Ramon. 'En ik beloof je dat ik er altijd zal zijn.'

Yandabitana laat langzaam zijn uitgestrekte arm zakken. Huis en tuin, oma Roos, opa Ramon en de rozen verdwijnen. Wat blijft is de zoete geur... die zich losmaakt van de kleurige ruiker en zich door een zacht windje laat meevoeren.

Zonder dat Ed en Rik er iets van merken, verstopt de geur zich in hun donkere krullen...

De wind wordt krachtiger. De vredige warmte die er was tijdens het kijken naar de grootouders verdwijnt. De jongens hebben het koud. Er zijn geluiden boven hen. Het koeren van de duizenden stondoifi-sterren overstemt de wind. De enorme lichtwolk verlaat de hemel boven Yandakondre en verdwijnt achter De Grote Berg in de richting van De Lichtboom. Het is niet alleen koud, maar ook pikdonker. Ook het licht van Yandabitana is weg. En Yandabitana zelf...?

11. De terugtocht

In de duisternis van Yandakondre pakken Ed en Rik elkaars hand vast. De wind tilt hen zonder moeite op.

'Rik, we zweven weer!'

'Ik zou het deze keer liever "vliegen" willen noemen.'

'Voel jij je ook een beetje vreemd?'

'Jazeker, ik vlieg niet alleen, maar ik voel me ook licht.'

'Ik ook, ik voel mijn lichaam helemaal niet meer.'

'Ik ook niet.'

De broers vliegen... vliegen... vliegen, elkaar stevig bij de hand houdend.

Als ze Yandakondre achter zich gelaten hebben, vliegen ze eerst boven De Hoge Berg en dan boven Het Magische Meer, de koerende, duizendkoppige lichtwolk achterna.

Ze bewegen zich zo snel voort dat ze die al gauw hebben ingehaald. De stondoifi zijn onder hen, de hemel is weer verlicht, zo ver ze kijken kunnen. Dan strijken de doorzichtige vogels neer in hun Lichtboom, die hen verwelkomt met wijd uitgespreide takken en blij ritsselende bladeren. De stondoifi zijn weer thuis.

Ed en Rik zijn er al voorbij en vliegen over het hek van boomstammen met ernaast de in groenachtig licht gehulde Vriend Wachter Van De Groenwereld.

Halverwege het laatste deel van de terugtocht is er een opvallend helder licht onder hen: twee omhooggeheven armen wiiven de jongens een "waka nanga koni" toe. Het zijn Yandabitana en Yandaluma.

Opnieuw is er de gewaarwording, -nu sterker-, alsof ze na een reuzensprong weer met beide benen op de grond staan. Ze houden elkaar nog steeds bij de hand. De grond onder hun voeten is keihard en het is pikdonker om hen heen. Er is geritsel van vleermuizen. Hoewel het zo donker is dat ze de spinnen niet kunnen zien, weten ze dat die naar hen loeren vanuit hun kleverige webben.

De Grot Van De Vleermuizen En De Spinnen!

Het geluid van De Knarsende Deur!

Vlug stappen Ed en Rik naar buiten.

En toen was er weer daglicht.

Zacht was de verende bosgrond onder hun blote voeten.

Diep ademden ze de pittige bosgeur in.

Ze beseften dat ze Yandabitana's Werelden Achter De Grote Sula verlaten hadden en weer terug waren in hun eigen wereld, op de plaats waar hun avontuurlijke tocht begonnen was. Weer werd de stilte van het bos verbroken door het geluid alsof twee reuzenhanden enorme stenen tegen elkaar wreven. Toen ze omkeken, was er niets anders dan de massa slordig op elkaar liggende stenen. De Knarsende Deur had zich weer gesloten.

'Vlug terug naar de Lolopasi-hut!'

'Rik...'

'Ja Ed?'

'Vertellen of niet vertellen...?'

'Voorlopig lijkt het me beter van niet.'

'Okay Rik, we zijn het eens'.

Het geluid van de Raleighvallen was nog steeds oorverdovend. Geen van beiden had zin om te kijken of er misschien nog groenkoppige watergeesten waren...

12. De geur van opa Ramons rozen

In de Lolopasi-hut hadden pa, ma en oma Roos het zich intussen gemakkelijk gemaakt. 'En, hoe was het? Lekker opgefrist? vroeg pa belangstellend. 'Ik herinner me dat er paarse bloemen op de Raleighvallen groeien.' 'Haha', lachte Rik, 'paarse bloemen..., watergeesten met groene koppen zul je bedoelen ...', 'en met paarse haarslierten', vulde Ed aan. 'Jullie grappen toch zeker?', zei ma, terwijl ze haar zoons lachend aankeek. En tegen oma: 'Morgenochtend, als we zijn uitgerust, gaan we met z'n allen, toch ma Roos?'

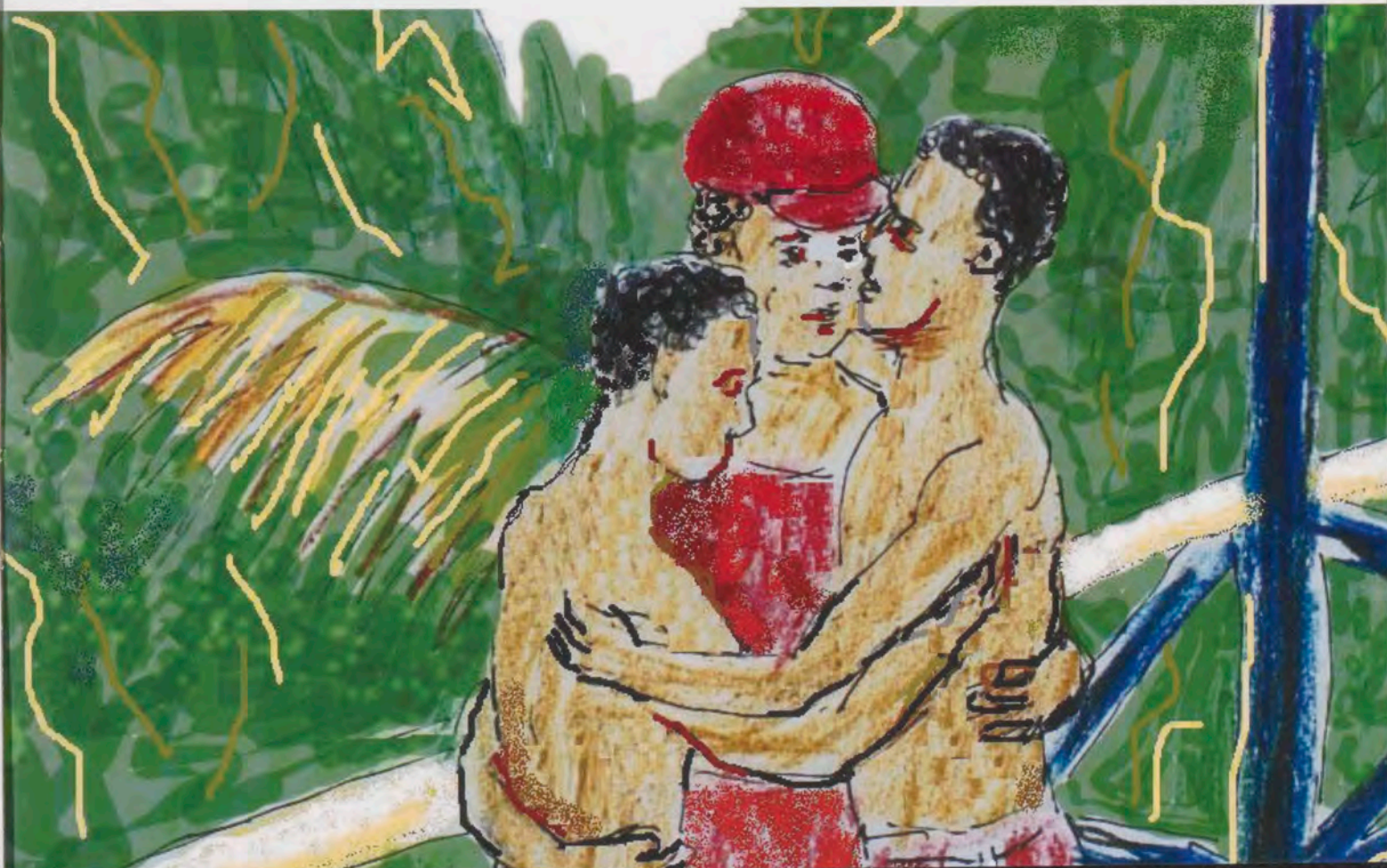
Oma Roos speelde het spelletje met de jongens mee: 'A bun mi gudu, ik ben helemaal klaar voor de watergeesten met de groene koppen en de paarse haarslierten. Maar Ed en Rik, hebben jullie geen honger? Ik had jullie toch iets lekkers beloofd? Ik heb een pom meegenomen.'

Natuurlijk hadden de jongens honger en voor de pom van hun oma Roos wilden ze zelfs 's nachts wel wakker gemaakt worden.

Toen kwamen ze beiden tegelijk op het idee hun oma vast te pakken om haar een bigi, bigi brasa te geven. Het werd een driedubbele bigi brasa met een driedubbele bigi bosì en het eindigde in een driedubbele stoeipartij.

'K' ba nanga gekheid, mi no man moro!' riep oma tenslotte hijgend uit.

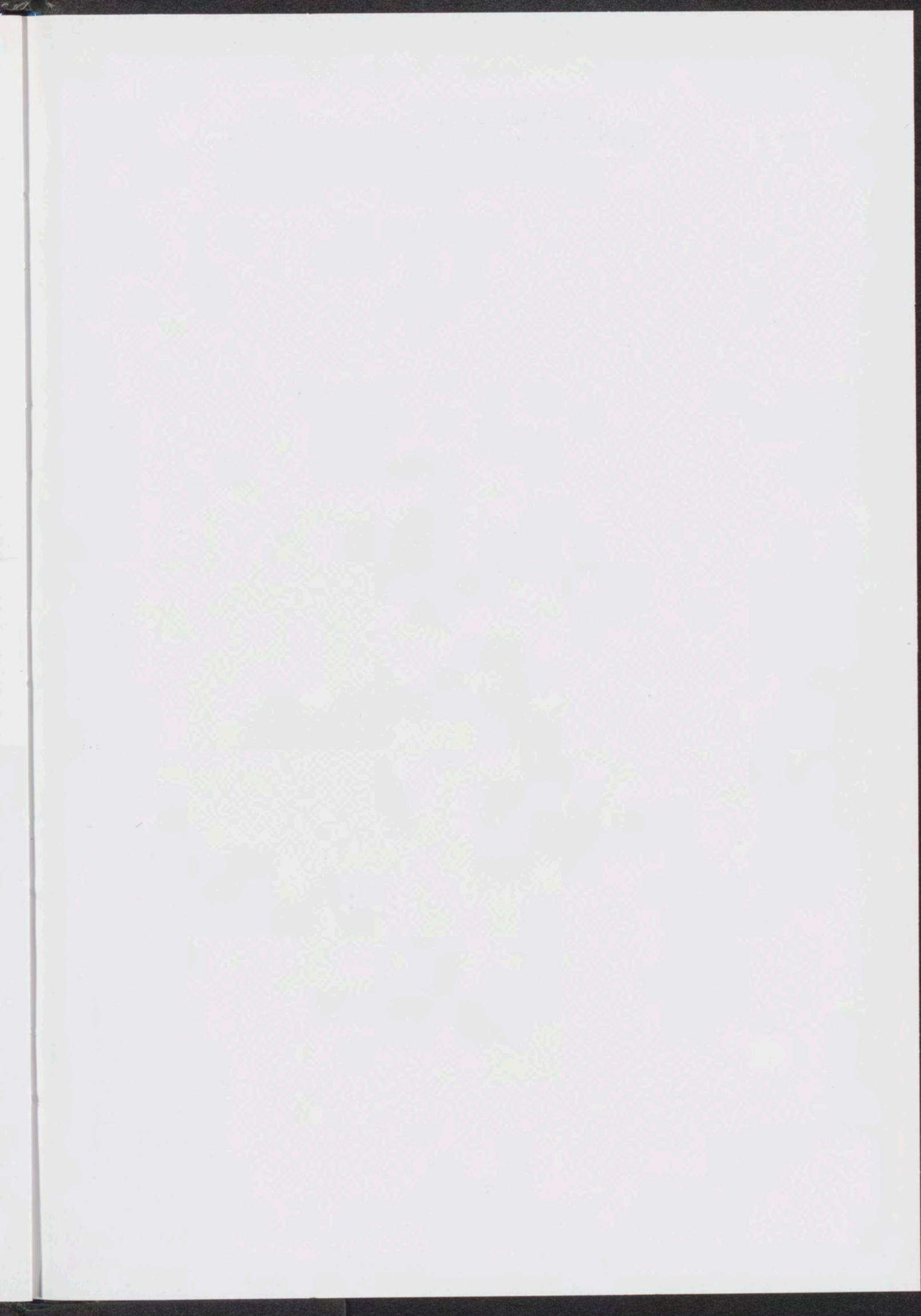
Toen de jongens haar hadden losgelaten, zei ze: 'Mmmm...wat ruiken jullie lekker... naar het bos, naar het water... en...en... naar rozen...?' Het laatste zei oma Roos verwonderd en vragend en heel zachtjes, zodat niemand het hoorde. Nog zachter toen, met een glimlach: 'Ay Ramon, je had het me beloofd..., je bent er nog...'

Een half uurtje later genoot de familie van de heerlijke sranan patu van oma Roos: pom met rijst, gestoofde snijboontjes, gekookte rijpe bananen en zuurgoed. Wat Ed en Rik betref: hun vakantie in het binnenland kon niet meer stuk.

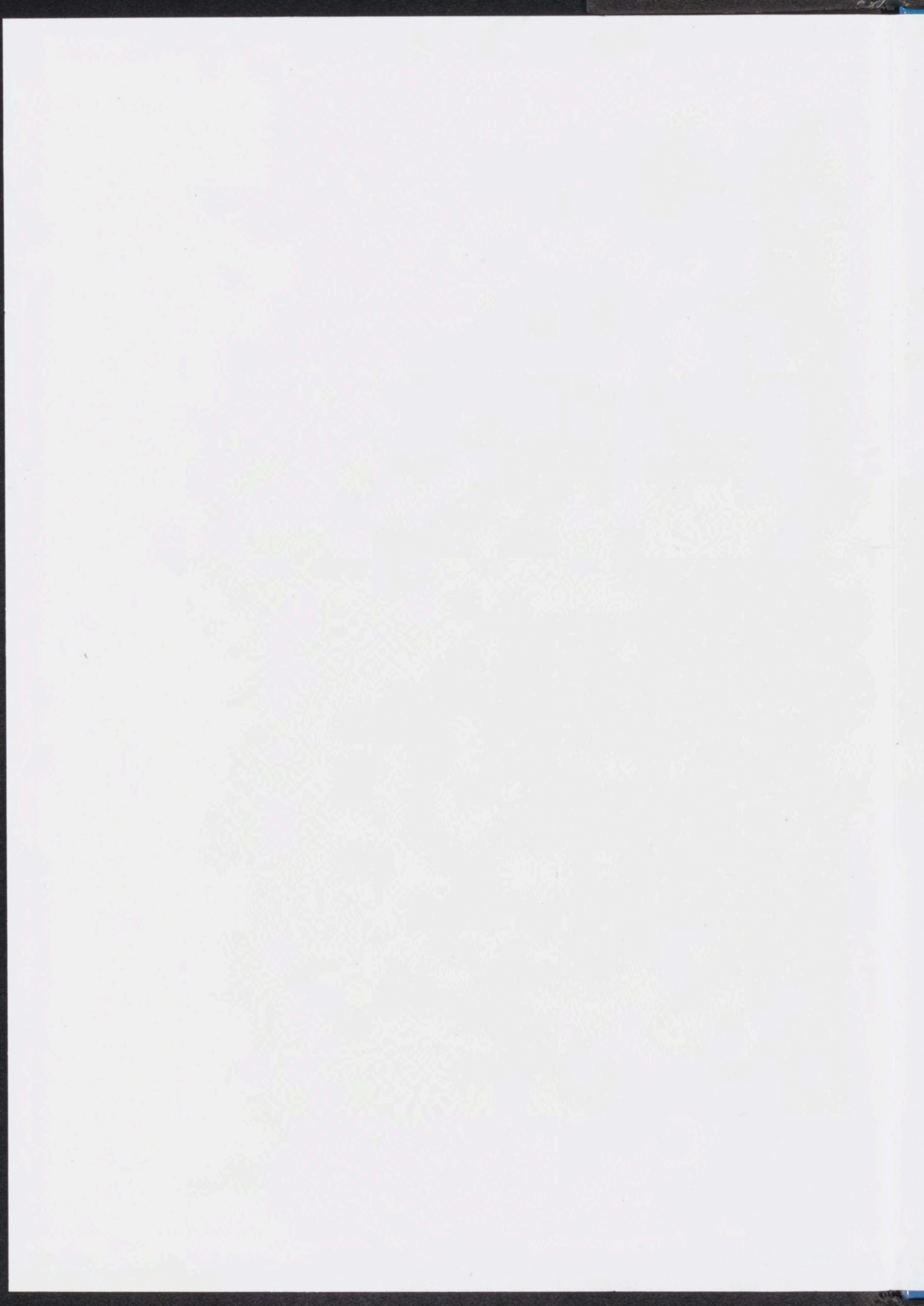
En wat zal er met de rozengeur gebeurd zijn ?

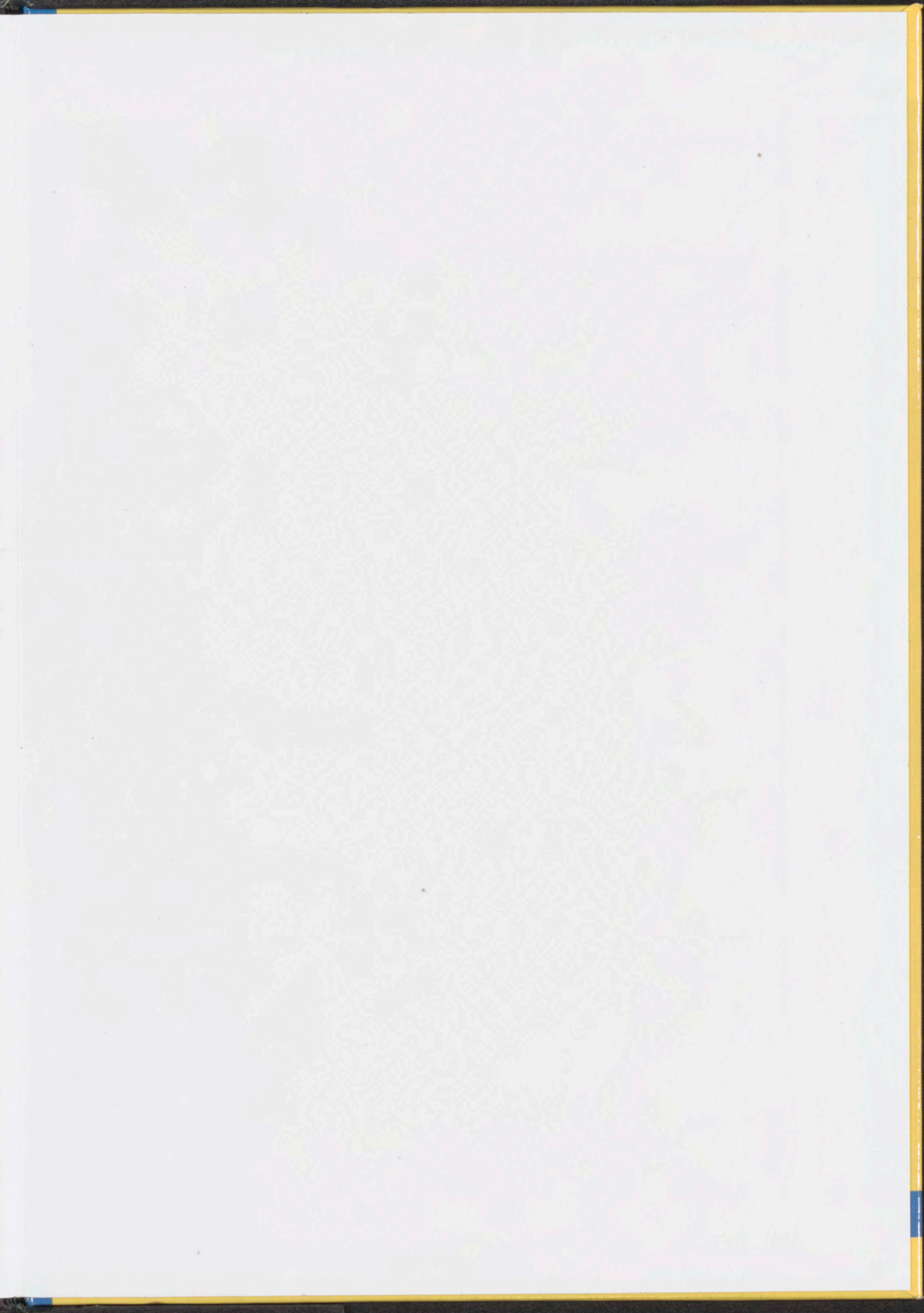
Die heeft zich losgemaakt uit de krullen van Ed en Rik en heeft in het bos de wachtende wind ontmoet. Samen zijn ze teruggekeerd naar opa Ramons tuin.

Tijdens een vakantie met hun ouders en oma Roos in het binnenland komen de broers Ed en Rik bij toeval in een sprookjesachtige wereld terecht. Hun gids is de geheimzinnige Yandabitana die de tijd kan laten stilstaan. Daardoor worden Ed en Rik niet gemist door hun ouders en oma Roos terwijl ze de wonderlijkste ontmoetingen hebben in Yandabitana's Werelden Achter De Grote Sula. Groenkoppige watergeesten proberen hen bang te maken, duizenden stondoifi zorgen voor een stralende sterrenhemel, een kleurig geklede vrouw leidt hen over het Magische Meer en in Yandakondre zien ze verschrikkelijke dingen gebeuren. Maar gelukkig laat Yandabitana Ed en Rik ook iets zien dat alles goedmaakt...

Als ze weer terug zijn in hun eigen wereld, hebben ze, zonder dat ze dat zelf weten, voor oma Roos de grootste verrassing meegebracht die zij zich had kunnen wensen. Een verhaal vol spannende avonturen in een zichtbare en een onzichtbare wereld. Evenals in Cobi Pengels twee eerder verschenen verhalenbundels, zijn ook in 'Rozengeur voor oma Roos' de prachtige illustraties van Albert Roessingh een lust voor het oog.

